

Sygn. akt VII U 1563/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 września 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: Paulina Filipkowska

po rozpoznaniu w dniu 1 września 2017 r. w Warszawie

sprawy D. S. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę socjalną

na skutek odwołania D. S. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 18 sierpnia 2016 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

D. S. (1) w dniu 27 września 2016 r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z dnia 18 sierpnia 2016 r., znak: (...), na mocy której odmówiono jej prawa do renty socjalnej. Ubezpieczona zarzuciła zaskarżonej decyzji błąd w orzeczeniach lekarza orzecznika z dnia 28 czerwca 2016 r. oraz Komisji Lekarskiej z dnia 18 sierpnia 2016 r. polegający na uznaniu, że nie jest całkowicie niezdolna do pracy. Odwołująca wskazała, że oba organy po raz kolejny wydały decyzję odmowną w sprawie przyznania prawa do renty socjalnej, powołując się na te same argumenty, podczas gdy jej stan zdrowia, nasilona i utrwalona dezorganizacja życia psychicznego kwalifikują ją do uznania za całkowicie niezdolną do pracy (k. 2-3 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 14 października 2016 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że Komisja Lekarska ZUS nie uznała ubezpieczonej za niezdolną do pracy. W związku z tym w ocenie Oddziału odwołująca nie spełniła wszystkich przesłanek prawnych do nabycia prawa do renty socjalnej (k. 13 a. s.).

Sąd w postanowieniu z dnia 14 listopada 2016 r. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty psychiatry celem ustalenia, czy odwołująca jest zdolna czy całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa, to na jaki okres oraz, czy naruszenie sprawności organizmu powstało przed ukończeniem 18-tego roku

życia, w trakcie nauki w szkole wyższej przed ukończeniem 25 roku życia, czy w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej (k. 16 a. s.).

W piśmie procesowym z dnia 6 marca 2017 r. odwołująca odniosła się do treści opinii zarzucając jej nieścisłości w postaci złego określenia początków choroby oraz błędnego wskazania dawki zażywanych przez nią leków. Skarżąca podtrzymała swoje odwołanie w całości wnosząc o dopuszczenie dowodów z jej osobistego przesłuchania i przesłuchania w charakterze świadków jej rodziców D. S. (2) i S. S. oraz prowadzącego ją lekarza psychiatrii J. W. (k. 39 a. s.).

Na rozprawie w dniu 26 maja 2017 r. Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego psychiatry M. L. zobowiązując ją do odniesienia się do złożonych zarzutów przez odwołującą. Ponadto Sąd oddalił wnioski dowodowe w przedmiocie przesłuchania w charakterze świadków D. S. (2), S. S. oraz J. W. (k. 49-50 a. s.).

Strony nie wnosiły zastrzeżeń do przedmiotowej opinii uzupełniającej biegłego sądowego z zakresu psychiatrii.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. S. (1) w dniu 9 czerwca 2016 r. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o rentę socjalną (k. 1 a. r.).

Powyższe skutkowało zainicjowaniem postępowania administracyjnego przed organem rentowym. Ubezpieczona została skierowana na badanie do lekarza orzecznika ZUS, który w dniu 28 czerwca 2016 r. wydał orzeczenie stwierdzające, że D. S. (1) nie jest całkowicie niezdolna do pracy (k. 5 a. r.).

Na skutek sprzeciwu odwołującej, sprawa trafiła do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 8 sierpnia 2016 r. podtrzymała stanowisko wyrażone przez lekarza orzecznika ZUS, zgodnie z którym uznano, że badana nie jest całkowicie niezdolna do pracy (k. 18 a. r.).

W oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję w dniu 18 sierpnia 2016 r. znak: (...), którą odmówił ubezpieczonej prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu decyzji Oddział podniósł, że ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy, co potwierdziła opinia wydana przez Komisję Lekarską ZUS (k. 19 a. r.).

W oparciu o treść opinii biegłej sądowej z zakresu psychiatrii M. L., Sąd stwierdził, że stan psychiczny odwołującej został rozpoznany w sposób następujący: orientacja wszechstronna, bez zaburzeń świadomości, błada afektywnie, kontakt rzeczowy, nastrój obojętny, napęd w normie, nie ujawnia objawów psychotycznych ani zachowań z nimi związanych, bez myśli i tendencji samobójczych oraz bez uchwytnych w badaniu klinicznym zaburzeń funkcji poznawczych. U ubezpieczonej rozpoznano schizofrenię paranoidalną, gdzie początek choroby miał miejsce w 2002 r. podczas studiów. Obecnie w obrazie choroby dominują objawy negatywne, lecz nie stwierdzono objawów psychotycznych. Stan psychiczny badanej powoduje u niej częściową niezdolność do pracy zawodowej, ponieważ w ciągu ostatniego roku jej stan psychiczny jest stabilny i nie opisywano pogorszenia. Stwierdzono również, że odwołująca jest na czwartym roku studiów doktoranckich, gdzie pisze prezentacje i recenzuje (k. 25-28 a. s.).

W oparciu o treść opinii uzupełniającej z dnia 20 czerwca 2017 r. wydanej przez biegłą sądową psychiatrę Sąd ustalił, że ponownie nie rozpoznano u D. S. (1) obecności objawów psychotycznych, a z dokumentacji medycznej wynika, że od roku jej stan psychiczny jest stabilny. Ubezpieczona wykazuje aktywność związaną z pracą naukową, jaką jest pisanie pracy doktorskiej (k. 54 a. s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji medycznej zawartej

w aktach sądowych, aktach rentowych ubezpieczonej, a także dowodu z opinii biegłego sądowego lekarza medycyny specjalisty psychiatry. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń,

w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy materiał dowodowy. Sąd jako materiał kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy uznał opinie powołanego biegłego sądowego, albowiem dowód ten pozwolił na dokładne określenie zakresu dysfunkcji, jakie występują

w stanie zdrowia odwołującej. Z tego też powodu ustalenia poczynione przez biegłego

Sąd przyjął za własne, albowiem opinie wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującej. Ponadto obydwie opinie są jasne, rzetelne oraz spójne i dokładnie odzwierciedlają stan zdrowia ubezpieczonej.

W związku z tym Sąd uznał za zbędne dopuszczanie dowodu z zeznań świadków. Zdaniem Sądu dołączone do akt opinie sporządzone przez biegłego sądowego w sposób wyczerpujący opisują aktualny stan zdrowia odwołującej, a ponadto są zrozumiałe, czytelne

i wydane na podstawie dogłębnej analizy całej dokumentacji medycznej znajdującej się

w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych. Dlatego też Sąd nie znalazł podstaw

do dopuszczenia dowodu z zeznań świadków. Ponadto należy wskazać, że druga opinia nie została zakwestionowana przez strony procesu, zatem jej wnioski Sąd przyjął za własne.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie D. S. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

(...) Oddział w W. z dnia 18 sierpnia 2016 r., znak: (...) jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej

(Dz. U. z 2013 r. poz. 982 j.t.) zwanej dalej „ustawą” - renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało: (1) przed ukończeniem 18. roku życia; (2) w trakcie nauki w szkole

lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25. roku życia; (3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1, przysługuje: (1) renta socjalna stała

- jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała; (2) renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa. (ust. 3)

Natomiast w myśl art. 5 ustawy, ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje lekarz orzecznik Zakładu, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887 j.t.). Przy tym Sąd zważył, że niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej

z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania

po przekwalifikowaniu zgodnie z art. 12 ustawy emerytalnej. Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej) (poruszone w wyroku Sądu Najwyższego

z dnia 28 stycznia 2004 r., sygn. akt II UK 222/03). Prawo do świadczenia w postaci renty socjalnej przysługuje zatem w wypadku wypełnienia przesłanek z art. 4 ust. 1 ustawy, gdzie osoby wnioskującej musi zaistnieć całkowita niezdolność do pracy ustalana w trybie przepisów ustawy emerytalnej.

W niniejszej sprawie kwestią sporną było ustalenie, czy ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy. Natomiast pozostałe przesłanki związane z prawem do świadczenia nie stanowiły przedmiotu sporu między stronami. Opierając się na opinii głównej i uzupełniającej powołanego w sprawie biegłego sądowego psychiatry Sąd zważył, że ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy. Sąd w trakcie postępowania dowodowego ustalił, że u odwołującej nie występują zaburzenia psychiatryczne a stan odwołującej jest stabilny, co powoduje, że nie jest ona całkowicie niezdolna do pracy.

W niniejszej sprawie należy mieć na uwadze w głównej mierze aktywność w życiu odwołującej. Jak wynika z niekwestionowanego stanu faktycznego, ubezpieczona w dniu badania była studentką czwartego roku studiów doktoranckich, w trakcie którego pisała pracę doktorską. Z uwagi na powyższe należało uznać, że jej schorzenie w postaci schizofrenii paranoidalnej nie powoduje całkowitej niezdolności do pracy, gdyż podejmuje ona aktywność uczelnianą. Ponadto treść oraz wnioski wynikające z opinii uzupełniającej nie zostały zaskarżone przez strony postępowania, a wobec ich zgodności ze stanem faktycznym, Sąd uznał je za wiarygodne i rzetelne. W związku z powyższym Sąd doszedł do przekonania, że brak jest przesłanek oraz podstaw prawnych do przyznania prawa ubezpieczonej do renty socjalnej.

Z tych właśnie przyczyn Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie: (...)

(...)